

יחי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

משיחות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א מליובאוויטש

גליון תקסט

ערב שבת קודש פ' שמות, מבה"ח שבת
ה'תשע"ג

יוצא לאור על-ידי

תלמידי ה'קבוצה', 'חייילי בית דוד' - בית משיח 770

במסגרת אגודת חסידי חב"ד באה"ק, תחת נשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

שישים ושתיים שנה לנשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א וק"י שנה להולדתו

יחי אדוננו מורנו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש

לכ"ק אדמו"ר שליט"א

מלך המשיח

מהרה יגלה אכ"י"ר

לזכות

החתן הת' הרב יהושע ישראל והכלה מרת ח' מושקא שיחיו
פריממן

לרגל נישואיהם בשעתומ"צ, ביום כ"ף טבת,
ה' תהא שנת עת הגאולה

"ויבנו בית בישראל בנין עדי עד על יסודי התורה והמצוה
כפי שהם מוארים במאור שבתורה זוהי תורת החסידות"
ולזכות הוריהם

הרה"ת ר' יוסף ראובן וזוגתו מרת אסתר מרים שיחיו פריממן
הרה"ת ר' דן הלוי וזוגתו מרת סניא איטא שיחיו יפתח ה'

לזכות

החתן הת' הרב שמעון בן-ציון והכלה מרת ח' מושקא שיחיו
סימפסאן

לרגל נישואיהם בשעתומ"צ, ביום כ"ף טבת,
ה' תהא שנת עת הגאולה

"ויבנו בית בישראל בנין עדי עד על יסודי התורה והמצוה
כפי שהם מוארים במאור שבתורה זוהי תורת החסידות"
ולזכות הוריהם

הרה"ת ר' יוסף יצחק וזוגתו מרת שיינא יפה שיחיו סימפסאן
הרה"ת ר' אהרן וזוגתו מרת אסתר שרה שיחיו בעגון

נדפס ע"י ידידיהם

הרה"ת ר' יוסף יצחק הלוי וזוגתו מרת גיטל רחל שיחיו שגלוב
* * *

לעילוי נשמת

ר' שמעון הכהן ב"ר משה הכהן ע"ה דואק
נפטר ביום כ"ו טבת ה'תשמ"ג
ת. נ. צ. ב. ה.

נדפס ע"י בניו

ר' משה הכהן, ר' רחמים הכהן, ר' מרדכי הכהן
ומשפחתם שיחיו דואק

לזכות

החיל ב"צבאות השם" שמואל מסעוד שי'
ליום הולדתו השלישי ולתספורתו לאויש"ט, ביום כ"ף טבת,
ה' תהא שנת עת הגאולה

ולזכות אחיו

החיל ב"צבאות השם" מנחם מענדל שי'
ולזכות הוריהם

הרה"ת ר' לוי יצחק וזוגתו מרת דבורה לאה שיחיו אילוליאן

נדפס ע"י זקניהם

הרה"ת ר' הרצל וזוגתו מרת רחל שיחיו אילוליאן
הרה"ת ר' משה גדול וזוגתו מרת שושנה שיחיו טרקסלער

לעילוי נשמת

הרה"ח התמים ר' יצחק אלחנן הלוי הי"ד
ב"ר יהודא לייב הלוי ע"ה שגלוב
שנאסר לרגלי מסירות נפשו בעד החזקת היהדות
ביום ד' תשרי ה'תרח"צ ונרצח במאסרו
ביום כ"ה טבת ה'תרח"צ

ת. נ. צ. ב. ה.

נדפס ע"י נכדו

הרה"ת ר' יוסף יצחק הלוי וזוגתו מרת גיטל רחל שיחיו שגלוב
* * *

לעילוי נשמת

הרה"ג הרה"ח התמים
הרב חיים מאיר ב"ר אברהם שמואל ע"ה בוקיעט
שמש כמשגיח וראש ישיבה בשיבת תומכי תמימים המרכזית
וכרב בבית הכנסת עונג שבת באיסט פלעטבוש למעלה מיובל שנים
נלב"ע אור לז"ך טבת ה'תשנ"ח

ת. נ. צ. ב. ה.

נדפס ע"י בני משפחתו שיחיו

נדפס ע"י בני משפחתו שיחיו

נדפס לעילוי נשמת ר' אפרים יונה ביר אורי אהרן יואל זיל זיסק

ולעני ר' אורי אהרן יואל ביר יוסף ארי' לייב זיל ופאולין רות ביר יצחק עיה

ולעני ר' יוסף ארי' לייב ביר משה באר זוג מרת חשא ביר נטע אורי הכהן עיה

ולעני ר' מאיר ביר צבי עיה ולעני יוסף ביר ארי' עיה

ו'הקיצו ורננו שוכני עפר' והם בתוכם, ולזכות כל משפחותיהם שיחיו - לשפע ברכות עד בלי די

משה נגלה - משיח נסתר

בקשר עם פ' השבוע - פ' שמות, הננו מביאים צילום מיוחד (מוקטן) ממענה כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א לשאלת המניחים במאמר ד"ה ואלה שמות גו', שנאמר בהתוועדות ש"פ שמות ה'תשמ"ו

(נדפס ב'התוועדויות' תשמ"ו ח"ב ע' 328)

ביאור קצר על הצילום שלפנינו:

במענה כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א הוסיף בין הדברים הראיות על זה שהגאולה יציאת מצרים היתה מבחי' הדיבור [שזהו"ע הירידה דשעבוד מצרים בפ' שמות] - דכיוון שהיתה העלי' ע"י בקיעת ים-סוף (דיבור), וע"י משה שענינו הוא נגלה (דיבור); והעליה דלעתיד-לבוא היא גם בבחי' מחשבה [שזהו"ע הירידה דיעקב ובניו למצרים בפ' ויגש] - וזהו שהעלי' היא ע"י בקיעת נהר פרת (מחשבה), וע"י משיח שענינו הוא נסתר (מחשבה).

[ולהעיר, שע"פ הנראה מההגהה שלפנינו, תחילה כתב כ"ק אדמו"ר מה"מ שליט"א רק החילוק דים-סוף ופרת, ורק אח"כ הוסיף שאר החילוקים משה - משיח, נגלה - נסתר].

פענוח הכתי"ק (בא בהדגשה):

בקטע א' שורה א': (כ"ק אד"ש מה"מ סימן מרכאות ע"ג התיבה) "נתבאר", והוסיף: **הפשוט** שהירידה **הב' היא אחר' ירידה א'**;

באמצע הדגיש הרבי במתיחת קו את הציון בסוגריים שענין זה נתבאר **בתורה-אור**, **תורת-חיים ואור התורה**.

בקטע ב' שורה ג': (הירידה דפ' שמות ים סוף משה נגלה) והעלי' הב' **פרת משיח נסתר**; בקטע ג' שורה א': (על מה שכתבו "אינו-מובן" כתב כ"ק אד"ש מה"מ למטה) **קשיא בתו"א לקו"ת ש' האמונה ועוד**;

בקטע ד' שורה ג': על מה שכתבו שלא מצאו במפורש סימן כ"ק אד"ש מה"מ: !?

מוקדש לעילוי נשמת ר' יהודה ב"ר צבי הירש ע"ה **סטראל** - נפטר ביום כ"ז אלול ולע"נ זוגתו **טשרנא גיטל** בת ר' יעקב ע"ה - נפטרה ביום ה' טבת יה"ד שתיכף ומיד יקוים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה נדבת בנם - יבלחט"א - הרה"ח **שמואל סטראל** ומשפ' שיחי

נשים צדקניות שלא התחשבו בשעבוד

בלקוטי תורה מובא שכל הענינים הכתובים בפרשת בחוקותי הם באמת ברכות עד"ז יש לומר בנוגע לדברי הגמ' בסוף מס' סוטה "בעקבות משיחא גו' נערים פני זקנים ילבינו גו' בת קמה באמה כלה כחמותה", שגם הם ברכות • בזכות הנשים הצדקניות שגידלו דור שהתורה מעידה עליו כי "הם (הילדים) הכירוהו תחלה", עוד לפני הזקנים, ולא התחשבו בשעבוד מצרים - היתה גאולת מצרים • משיחת אחרון-של-פסח ה'תשכ"ג - בלתי מוגה

תרגום חפשי ללשון הקודש - בעריכת מערכת "יחי המלך"

א. בנוגע ליציאת מצרים מספרים חז"לי ש"בשכר נשים צדקניות שהיו באותו הדור נגאלו ישראל ממצרים".

ללא הבט על טענת אומות העולם "אם בגופם היו מושלים (המצרים) קל וחומר בנשותיהם"², בפועל לא הי' כך, אלא אדרבה, הנשים הצדקניות גידלו דור שהתורה מעידה עליו כי "הם (הילדים) הכירוהו תחלה"³, עוד לפני הזקנים, ובזכות הנשים הצדקניות שלא התחשבו בשעבוד מצרים והעמידו דור ש"הכירוהו תחלה" - היתה גאולת מצרים.

ב. הרי אמרו חז"ל⁴ "בכל דור ודור (וכל יום ויום)⁵ חייב אדם לראות את עצמו כאילו

הוא יצא (היום⁴) ממצרים", ואם-כן כל הענינים שאירעו ביציאת מצרים הם הוראה לכל יום ויום, ובפרט כשמתקרבים יותר לגאולה העתידה שתהי' בדומה לגאולת מצרים⁶, כמ"ש⁷ "כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות" [..] - הרי בודאי שיש ללמוד מאופן הגאולה יציאת מצרים⁸.

ובהקדים, בכל מדינה ישנה קליפה השייכת לאותו מקום, ובנוגע למדינה זו במיוחד - מה שטרודים כל היום בעניני הפרנסה, עד שאין יום ואין לילה כי עסוקים בזה מאוד.

הרי "ברשיעי לא עסקינן"⁹ וגם לא

(6) ובפרט שדורנו הוא לגלגל של דור יוצאי מצרים (שער הגלגלים הקדמה כ. ל"ת וספר הליקוטים (להאריז"ל) עה"פ שמות ג, ד).

(7) מיכה ז, טו.

(8) ראה יל"ש רמז תרו בסופו (ממדרש זוטא רות): אין הדורות נגאלין אלא בשכר נשים צדקניות שיש בדור.

(9) ראה יומא ו, א. וש"נ.

(1) סוטה יא, ב. וראה שמו"ר פ"א, יב.

(2) פרש"י פנחס כו, ה.

(3) סוטה שם.

(4) הגש"פ - מפסחים קטז, א במשנה.

(5) הוספת כ"ק אדה"ז בתניא רפמ"ז.

בשופטני עסקינן¹⁰, מדובר על יהודים שומרי תורה ומצוות, שגם הם תמיד טרודים, יומם ולילה לא ינוח ולא ישקוט, וחושבים כל הזמן על העסק או על העבודה.

ג. הנה, כשם שבמצרים היתה עבודת פרך בזה שנתנו מלאכת נשים לאנשים¹¹ כו', דכיון שלא הורגלו בזה הרי זה מייגע יותר, כך גם בענייננו: יהודי בן אברהם יצחק ויעקב מורגל מגזע מחצבתו לענייני תורה ומצוות, ורק מכיון שהנשמה ירדה למטה בגוף וזקוקה לפרנסה – לכן צריך להיות "יגיע כפיך"¹² (ולא המוח והלב) בענייני הפרנסה¹³; אך כאשר הוא משקיע בזה גם את השכל שבמוח עם הרגש שבלב, אזי מכיון שאינו מורגל בזה – הרי זה מייגע אותו ביותר, מונע בעדו ללמוד שיעורים בתורה, אותם הוא דוחה למחר, וכך יום רודף יום וחודש רודף חודש ללא תורה כו'.

אמת אמנם שאפילו "בשעת החטא (הנשמה) היתה באמנה אתו ית"¹⁴, אך זה בנוגע לנשמה, אבל הנפש הבהמית והגוף – הרי "בגופם היו מושלים"²: אין לו זמן ללמוד נגלה, אין לו זמן ללמוד חסידות, וגם לא לפירוש המלות ולא לתפלה בציבור.

עד כדי כך שזה לא רק אצל בעלי עסק, אלא אפילו יושבי אהל מסתכלים על השעון (מתי להפסיק לימודם), כמו בהדלקת נרות וכו', לא יקדים ולא יאחר¹⁵ – שלא יקדים בדקה קודם הזמן ולא יאחר בדקה אחר הזמן...

כאשר מתנהגים באופן כזה ד"עשה תורתך

קבע¹⁶ – שיש לו זמן "קבוע" ללימודו ובאמת אינו אווז מהענין¹⁷, רק היות שהוא משפיע או ראש ישיבה עליו ללמוד עם התלמידים, אך הלימוד שלו באופן דלא יקדים ולא יאחר – הרי מובן איזה פנים יש גם לזמן שבינתיים.

מכך מגיעים הדברים גם לתלמידי הישיבות, שבאמצע הלימוד התלמיד כבר אינו יכול להמתין יותר לרגע שבו הראש ישיבה או המשפיע יסגור את הספר והוא יצא לחרות – לא חרות מהיצר-הרע, אלא – מהתורה.

[. .] וזוהי הקליפה דמדינה זו, שיש פיזור הנפש אפילו אצל תלמידים ויושבי אהל, ובפרט בבעלי עסק, שאפילו באמצע הלימוד או התפלה אינו מפסיק לחשוב כיצד ישקע מיד לאחר זה שוב בטיט היון דגלות מצרים.

ד. על כך אומרים, שלכאורה ה' אפשר לחשוב: "אם בגופם היו מושלים (המצרים) קל וחומר בנשותיהם", כלומר, אם אנשים שהם מחויבים בלימוד נגלה דתורה ובלמוד פנימיות התורה, ומחויבים בתפלה [ואפי' להדעות שתפלה היא מדרבנן¹⁸, הרי כאשר כבר עומד ומתפלל¹⁹ בודאי שמקיים בזה את מצות "ועבדתם גו' בכל לבבכם"²⁰, שהיא מצות עשה מדאורייתא] – קל-וחומר שנשים, אשר אצלם כל זה הוא ענין של סמכות ורשות, הרי בודאי ש"היו מושלים . . בנשותיהם".

אבל הקב"ה נתן בנשים את הברכה ד"בינה יתירה נתנה באשה"²¹, והנשים הצדקניות

16) לשון המשנה אבות פ"א מט"ו, אבל כאן הכוונה כפרש"י (ועוד) לאבות פ"ב מ"ג: דבר קבוע ומוטל עליו חובה . . מתי אפרוק מעלי חוב זה.
17) ראה הערה הקודמת.
18) רמב"ם הל' תפלה פ"א ה"ח.
19) ראה גם לקו"ש ח"ד ריש ע' 223.
20) עקב יא, יג.
21) נדה מה, ב.

ד"גאולת ישראל", עי"ז שמתכווננים בעצמם ומכינים אחרים למצב ד"ימות המשיח".

כולל ובמיוחד – בקשר עם יום ההילולא דהרמב"ם – ע"י שמחזקים ומוסיפים בלימוד ספר משנה תורה להרמב"ם, כולל – ע"י ההשתתפות (או להוסיף חיזוק בזה אם משתתף כבר) בלימוד הרמב"ם דכו"כ מבנ"י, ג' פרקים ליום, או פרק א' ליום, או ספר המצוות³, ובפרט – בספר הרמב"ם עצמו – הלכות מלך המשיח⁴, בשני הפרקים האחרונים להלכות מלכים בסיום ספר משנה תורה.

ונוסף ללימודו בעצמו בזה, להשתדל להשפיע גם על עוד מבנ"י שסביבו, אנשים נשים וטף, באופן ד"העמידו תלמידים הרבה"⁵, ומהם יראו וכן יעשו רבים.

ויהי רצון, שע"י עצם ההחלטה בדבר יקבלו תיכף ומיד את השכר, הקיום בפועל של דברי הרמב"ם בסיום ספרו⁶, שלאחרי שיש לנו כבר את ה"מלך מבית דוד הוגה בתורה ועוסק במצוות כדוד אביו . . ויכוף כל ישראל לילך בה ולחזק בדקה וילחם מלחמת ה'" – שהוא "בחזקת שהוא משיח" – שהוא יהיה תיכף ומיד "משיח בודאי", עי"ז ש"עשה והצליח ובנה מקדש במקומו וקבץ נדחי ישראל . . ויתקן את כל העולם כולו לעבוד את ה' ביחד כו",

עד – כסיום הרמב"ם "מלאה⁷ הארץ דיעה את ה' כמים לים מכסים".

(משיחת ש"פ שמות, כ"א טבת ה'תשנ"ב – מוגה, תרגום מאידית*)

3) ראה בארוכה לקו"ש חכ"ז ע' 229 ואילך.
4) כ"ה הכותרת בדפוס ויניצאה רפד. שי.
5) אבות פ"א מ"א.
6) הל' מלכים ספ"א.
7) ישע"י יא, ט.
8) התרגום הוגה ותוקן מחדש על ידינו. המו"ל.

מוקדש לעילוי נשמת

הרה"ח ר' משה נחום בהרה"ח ר' מרדכי מענדל ע"ה קדנר

נפטר כ"ב ניסן – אחרון של פסח, ה'תשע"א

יה"ד שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והוא בתוכס, בגאולה האמיתית והשלימה

10) ב"ב קכב, א. שבועות מח, ב.

11) סוטה יא, ריש ע"ב.

12) תהלים קכח, ב.

13) ראה בהנסמן בהערה 29. לקו"ש ח"א ע' 62. ועוד.

14) תניא ספכ"ד.

15) שבת כג, ב. וראה גם ברכות ח, ב.

לאחרי שיש לנו כבר את ה"מלך מבית דוד" שהוא "בחזקת משיח"...

כמדובר ריבוי פעמים דברי כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, שנוסף ע"ז שכבר "כלו כל הקצין"¹, כבר עשו בני" תשובה, וסיימו הכל, כולל גם – "לצחצח הכפתורים", וצריך רק שהקב"ה יפתח את עיניהם של בני" שיראו שהגאולה האמיתית והשלימה כבר ישנה, ויושבים כבר לפני שולחן ערוך, בסעודת לויתן ושור הבר² וכו' וכו'.

מזה מובן, שאם כבר בירידה למצרים אלפי שנים לפני"ז, נמצא בגלוי "גאולת ישראל" ב"ואלה שמות בני" הבאים מצרימה", ואם עבודת בני" בכל הזמנים היא להמשיך את הגאולה במצב הגלות,

ועאכ"כ לאחרי שישנו כבר הריבוי דמעשינו ועבודתינו במשך כל הדורות, כולל – דרבי אלעזר בן עזרי' בזמנו, והרמב"ם בזמנו, וכל צדיקי ישראל בכל הדורות, עד בדורות האחרונים – העבודה דרבותינו נשיאינו המיוחסים לבית דוד משבט יהודה, כולל – העבודה דכ"ק מו"ח אדמו"ר במשך שבעים שנה בחיים חיותו בעלמא דין (תר"ם-תש"י) – הרי **במכל-שכן וקל וחומר** בדורנו זה ובזמננו זה, לאחרי שסיימו הכל (כנ"ל), ישנה ההבטחה גמורה בתורה, שבטח יהי' (תזכור את יום צאתך מארץ מצרים) כל ימי חיך . . להביא לימות המשיח".

ובפשטות – שלא זקוקים להפסק ח"ו בין "כל ימי חיך" ו"ימות המשיח" (כמו שהיה אצל בני" בכל הדורות **שלפני** דורנו זה), אלא "כל ימי חיך" דכל אחד מבני", חיינו הגשמיים כנשמה בגוף, כוללים בפשטות (גם) "ימות המשיח" בלי הפסק, מכיון שהגאולה באה תיכף ומיד ממש ברגע זה ובמקום זה (אפילו גם כשזה במצב דלילה, "הבאים מצרימה"), כך שהרגע האחרון דהגלות והנקודה האחרונה דהגלות נעשים הרגע הראשון ונקודה ראשונה דגאולה,

ומ"ימי חיך" בזמן הזה ובמקום הזה, בלי שום הפסק כלל ח"ו (גם אם הוא כבר מבוגר יותר משבעים שנה וכיו"ב), עובר כל יהודי מיד – בתכלית השלימות, "ראובן ושמעון נחתין ראובן ושמעון סלקין", בהמשך ד"כל ימי חיך" בימות המשיח, וחיים נצחיים שיהיו אז.

ובנוגע לפועל הכוונה, שהעבודה דבני" עתה צריכה להיות "להביא לימות המשיח", לגלות **מיד** ("שוין גלייך") בפועל איך שהמצב ד"הבאים מצרימה" בגלות הוא באמת מצב

(1) סנהדרין צז, ב. (2) ראה ב"ב עד, ב ואילך. פסחים קט, ב. ועוד.

צריכות לגדל ולחנך דור **שלא** ילמד מהאבא ומהסבא אשר אצלם (כנ"ל) – גם בשעת הלימוד ניכר כי הם עושים זאת כדי לצאת ידי חובה, ללא חיות וללא ניגון [פעם נהגו יהודים ללמוד בניגון ולא ידעו כלל על צורת לימוד אחרת], וכשרק מצלצל הטלפון סוגרים מיד את הגמרא או המאמר ורצים לטלפון, אף שאינם יודעים האם זו שיחה חשובה...

– מה כל כך חשוב לך כעת שיחת הטלפון? הרי יש לך עכשיו טלפון עם הקב"ה, וכמאמר חז"ל עה"פ "תען לשוני אמרתך"²² שהלימוד צריך להיות "כעונה אחר הקורא"²³, ובפרט עוד שהוא מסופק האם שיחת טלפון זו חשובה ונחוצה כעת, ולמרות זאת מפסיק מיד מלימודו – הרי זה היפך הכלל²⁴ דספיקא דאורייתא לחומרא.

ה. בלקוטי תורה פ' בחוקות²⁵ מובא שכל הענינים הכתובים בפרשת בחוקותי הם באמת ברכות. ועד"ז יש לומר בנוגע לדברי הגמ' בסוף מס' סוטה "בעקבות משיחא גו' נערים פני זקנים ילבינו גו' בת קמה באמה כלה בחמותה", שגם ענינים אלו הינם ברכות²⁶.

הנשים צדקניות יגדלו ויחנכו דור שלא ילמד מהאבא והסבא, שאמנם צריך לנהוג כבוד באביו וכו', ומכל-שכן ברבו שמביאו

לחיי העולם-הבא²⁷ – אבל בנוגע לזה שאצל אביו ורבו העיקר הוא עניני העולם וכו', באותו פרט הילדים אינם צריכים ללמוד מהם, ואדרבה, על-ידי הנהגתם הם יזכירו גם לאביהם ולרבם את הזמן שבו הם למדו בחדר, בישיבה קטנה או בישיבה גדולה, וזכרון זה יפעל בהם את הגישה הנכונה שעניני תורה ומצוות הם העיקר, ואת כל שאר עניני העולם יש לעשות "בלא לב ולב"²⁸.

באמת, מלבד התועלת הרוחנית הרי זה נוגע גם בגשמיות, וכפי שאדמו"ר הצ"צ מבאר בספר המצוות שלו²⁹ במשל מלבוש, שכאשר הלבוש ארוך יותר מדאי, היינו שעוסק בעניני הפרנסה יותר מכפי שנצרך, לא רק שאין זה מועיל אלא אדרבה – עוד מקלקל ח"ו.

וכל זה תלוי בנשים הצדקניות שבדורנו זה, שהן צריכות לחנך את הילדים שידעו כי העיקר הוא התורה והמצוות וכו', וזה יביא את ה"השיב לב אבות על בנים"³⁰, שהאבות ישובו ע"י הבנים³¹, בביאת אלי' הנביא זכור לטוב, אשר יבוא "לפני בוא יום ה' הגדול והנורא"³² – הגאולה השלימה ע"י משיח צדקנו, בקרוב ממש.

216 (ובהערה 100 שם, צ"ל מח, א (במקום מא, א)). ועוד.

27) כריתות כה, סע"א (במשנה).

28) דה"א יב, לג. וראה ויק"ר פכ"ה ב (הובא בפרש"י עה"פ). ועוד.

29) במצוות תגלחת מצורע – קז, ב ואילך. וראה גם לקו"ת תצא לו, סע"ב ואילך (נסמן בהערות וציונים לכ"ק אדמו"ר שליט"א לדמ"צ שם).

30) מלאכי ג, כד.

31) כפרש"י עה"פ.

32) שם, כג.

22) תהלים קיט, קעב.

23) ע"פ סוכה לח, ב. וראה תו"א יתרו סז, ב. סה"מ תש"ד ע' 139.

24) ביצה ג, ב. ושי"נ. רמב"ם הל' ממרים ספ"א.

25) מח, א ואילך, וראה גם מו"ק ט, ב (הובא בלקו"ת): הנך כולה ברכתא נינהו. וראה לקו"ש ח"ט ע' 137 ובהנסמן שם.

26) ראה גם שיחות קודש תשי"ד (הוצאת תש"ס) ע'

זקוקים רק לצעקת היהודי שרוצים לצאת מהגלות

הנחה: "ועד הנחות התמימים". תרגום: מערכת "יחי המלך"

א. ידוע הרי ש"התורה היא נצחית"¹. וכשם שהתורה מספרת כיצד ה' סדר יציאת בני ישראל מגלות מצרים, כך גם צריך להיות סדר היציאה מהגלות הנוכחית, וכדלקמן.

בגלות מצרים, כאשר הקב"ה שלח את משה רבינו למסור לבני ישראל שהם ייצאו מהגלות, הסדר ה' שבני ישראל צריכים לשאול את משה רבינו "מה שמו"²? וזה ממשך ומגלה ("רופט ארויס") את מענה הקב"ה למשה³: "אהי אשר אהי גו' כה תאמר לבני ישראל אהי שלחני אליכם".

וכשם שהקב"ה בישר ליעקב אבינו "אל תירא מרדה מצרימה כי לגוי גדול אשימך שם, אנכי ארד עמך מצרימה ואנכי אעלך גם עלה"⁴, כך גם בגלות זו

– גלות שבה נמצאים הן היהודים בחוץ לארץ והן היהודים בארץ ישראל, כיון שנחרב בית המקדש ונתבטל המעמד ומצב דישאל במעמדם ולוים בדוכנם וכהנים בעבודתם⁵, היות ש"מפני חטאינו גלינו מארצנו"⁶, ואדרבה, בארץ ישראל – פלטרין של מלך – הגלות יותר נוגעת מאשר בחוץ לארץ שאינה פלטרין של מלך –

הקב"ה נמצא יחד עם בני ישראל בגלות ואח"כ "אנכי אעלך גם עלה".

ולכן אסור ח"ו ליפול ברוח ("זיין אראפגעפאלן"), צריכים רק ה"ויזעקו"⁷ של בני ישראל על הגלות, ואזי "וישמע אלקים את נאקתם וגו"⁸ עד "וידיע אלקים"⁹, והקב"ה מוציאם מהגלות.

ב. ויתירה מזו, בגלות הנוכחית הדבר בתוקף יותר מכפי שהי' בגלות מצרים:

נאמר בזהר¹⁰ ומבואר בתורה אור¹¹, שבגלות מצרים ה' "וימררו את חייהם בעבודה קשה בחומר ובלבנים ובכל עבודה בשדה גו"¹² כפשוטו, משא"כ עכשיו, כאשר עורכים הכנות לביאת משיח צדקנו, הרי זה מתבטא בעבודה ויגיעה בלימוד התורה – "בחומר דא קל וחומר, ובלבנים דא ליבון הלכתא"¹³, ובכל עבודה בשדה דא ברייתא", ולא עבודת פרך

(1) תניא רפי"ז.

(2) פרשתנו ג, יג.

(3) שם יד.

(4) ויגש מו, ג-ד.

(5) ע"פ תפלת "רבון העולמים" בתפלת השחר.

(6) תפלת מוסף דיו"ט (שואמרים גם באה"ק ת"ו).

(7) פרשתנו ב, כג.

(8) שם, כד,

(9) שם, כה.

(10) ח"ג קנג, א (ברע"מ). ועד"ז בח"א כז, א.

(11) ריש פרשתנו. וראה גם אוה"ת פרשתנו ע' ח

(ובהערה שם) ואילך.

(12) פרשתנו א, יד.

(13) כ"ה במקומות שבהע' 11 ובזח"א שם. וזח"ג: לבון

הלכה.

והתשובות כו' נתקשו בימינו ואין מבין ענינם כראוי אלא מעט במספר ואין צריך לומר התלמוד עצמו כו", ולכן "ראיתי לחבר דברים המתבררים כו' כולם בלשון ברורה ודרך קצרה עד שתהא תושבע"פ כולה סדורה בפי כל כו".

וכך נעשה בפועל, שספר הרמב"ם נעשה מורה דרך לבני בכל הדורות, החל במנ"י במצרים בדורו של הרמב"ם, ומשם נתפשטו פסקי הלכותיו למקומות אחרים בעולם (כידוע מאגרות הרמב"ם), עד לבני בדורות שלאחרי זה, כולל גם עי"ז שריבוי ספרים (החל מהשולחן ערוך וכו') מיוסדים על ספר הרמב"ם.

(משיחת ש"פ שמות, כ"א טבת ה'תשנ"ב - בלתי מוגה)

כל הענינים המנגדים לא יעכבו את ביאת משיח צדקנו

בסוף פרשת שמות נאמר – "כי ביד חזקה ישלחם וביד חזקה יגרשם מארצו" ("על כרחם של ישראל יגרשם"), זאת אומרת: היו יהודים שלא רצו לצאת מגלות מצרים, ועל זה אמר הקב"ה – "ביד חזקה יגרשם מארצו": גוים יגרשו את בני-ישראל מן הגלות!!

על-פי-זה מובן שכל הענינים המנגדים ללימוד התורה כדבעי ולקיום המצוות בהידור, ודיבורים... נגד ביאת משיח צדקנו במהרה בימינו ממש – לא יעכבו את ביאת משיח צדקנו, ובפשטות: ביאת משיח צדקנו תהי' תיכף ומיד, "אחכה לו בכל יום שיבוא", "את צמח דוד עבדך מהרה תצמיח", וטעם הדבר – כי "רבות מחשבות בלב איש ועצת ה' היא תקום"!!

(משיחת כ"ד טבת ה'תשמ"ב - בלתי מוגה)

מוקדש לעילוי נשמת

הרה"ג הרה"ח ר' חיים משה יהודה בהר"ר ירמיהו הכהן ולאח"כ ע"ה בלוי

מו"ל כת"י הראשונים, רב בית כנסת ומנהיג רוחני במשך יובל שנים, וזיכה אלפים במצוות תפילין ומזוזה נפטר ג' אייר ה'תשס"ג, לסדר "אמור אל הכהנים"

ולע"נ זוגתו הרבנית חנה חיי' הנה בת ר' מאיר שמריהו ורחל – נפטרה י"ג כסלו ה'תשמ"ג

יה"ר שתיכף ומיד יקוים היעוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

מורה הנבוכים

ידוע אשר הרמב"ם – שיום ההילולא שלו בכ"ף טבת – נקרא גם על שם ספרו "מורה נבוכים", לפי שהשתדל ביותר להורות את הדרך הנכונה ל"נבוכים" שהיו בדורו, וכמו כן הורה את הדרך הנכונה לכל ה"נבוכים" עד סוף כל הדורות.

וענין זה שייך ונוגע ביותר לזמן הגלות – אשר מפני הקשיים והנסיונות שבזמן הגלות עלול לקרות שיהודי יהי' במצב של "נבוך", ולכן יש צורך להשתדל ולהורות לו את הדרך האמיתית אשר ילך בה לבטח - דרך היהדות, ע"פ הוראת הקב"ה בתורתו הקדושה.

(משיחת כ"ף טבת ה'תשמ"ה - בלתי מוגה)

הוא לא יכל להמתין עד שיסיים את כל חיבורו כדי לכתוב על מלך המשיח "מהרה יגלה אמן כן יהי רצון"

[. . .] בהכרח לומר שבהוספת "אכ"ר" מלמדנו הרמב"ם "הלכה" (ככל פרטי הענינים שבספר "הלכות הלכות") - שכאשר יהודי מזכיר אודות מלך המשיח, הרי נוסף לכך שצריך להדגיש שמאמין בו ומחכה לביאתו ("מהרה יגלה"), עליו להוסיף גם תפלה: "אמן כן יהי רצון"!

ועפ"ז מובן גם מה שהרמב"ם כותב ענין זה ("מהרה יגלה אכ"ר") בהלכות פרה אדומה, אף שמקומו בהלכות משיח - דמכיון שהזכיר אודות מלך המשיח ("העשירית יעשה מלך המשיח"), אינו יכול להמתין עד שיסיים את כל חיבורו (חיבור שכתבתו נמשכה למעלה מעשר שנים...) ורק אז יסיים "מהרה יגלה אכ"ר", שהרי "אני מאמין בביאת המשיח . . . אחכה לו בכל יום שיבוא", "את צמח דוד עבדך מהרה תצמיח" ("מהרה" דייקא, ע"ד לשון הרמב"ם "מהרה יגלה"). . . כי לישועתך קוינו כל היום!"

(משיחת ליל ז' מר-חשוון ה'תשמ"ו - בלתי מוגה)

הרמב"ם פעל במצרים כדי "להביא לימות המשיח"

אצל הרמב"ם רואים בגלוי איך שבהיותו במצב ד"הבאים מצרימה" פעל שם (באופן השייך בזמנו) את הענין ד"גאולת ישראל", הן גאולה רוחנית בערך לחושך הגלות שהי' אז (בדוגמת יציאת מצרים גם במצב ד"לילות"), והן כח והכנה לגאולה שלימה כפשוטה ("להביא לימות המשיח"), וכמרוז גם בשם "רמב"ם" ר"ת "דבות מופתי בארץ מצרים":

בהיותו במצרים בפשטות חיבר הרמב"ם את חיבורו הגדול ספר "משנה תורה", ספר "הלכות הלכות" ה"מקבץ לתורה שבעל פה כולה", שזה פעל גאולה (יציאת מצרים) במצב דחושך הלילה של הגלות – כמ"ש הרמב"ם בהקדמתו הטעם שראה לחבר חיבורו, בכדי לשלול את ההעלם והסתור שנעשה בלימוד והבנת התורה, ש"אותם הפירושים וההלכות

כפשוטו ח"ו.

וכאשר אנו עדיין נמצאים בגלות, צריך להיות ה"ויעזקו ותעל שועתם אל האלקים מן העבודה"¹⁴: בני ישראל צריכים לזעוק שכבר עשו את העבודה דלימוד התורה וקיום המצוות בזמן הגלות, וישנו כבר ה"חומר דא קל וחומר ובלבנים דא ליבון הלכתא" וכו', ואם-כן מדוע לאחרי כל-זה מחזיקים אותנו עדיין בגלות!?

אמנם העבודה כבר ישנה, אבל זקוקים רק לצעקתו של היהודי שרוצים לצאת מהגלות, ואזי מתקיים מיד ה"וידע אלקים"¹⁵, שהקב"ה מוציא מיד את בני ישראל מהגלות.

המציאות היא שרוב העולם כבר זכאי

ג. והנה, כשם שבגלות מצרים היו כמה מבני ישראל שלא זעקו ולא רצו לצאת ממצרים ר"ל¹⁶, כך גם עכשיו ישנם ר"ל יהודים שלא זועקים ולא רוצים לצאת מהגלות!

אבל רובם של בני ישראל – עד "ועמך כולם צדיקים"¹⁷ – רוצים לצאת מהגלות, ולכן מוסיפים ביתר שאת ויתר עוז בקיום התורה והמצוות בכדי למהר את היציאה מהגלות, בידוענו את הבטחת הקב"ה שכאשר בני ישראל מוסיפים בעבודתם בתורה ומצוות, ממהרים עוד יותר את הגאולה.

ולא כמו אלו הנופלים ליאוש ר"ל מחושך הגלות, אלא יודעים אנו שאפילו אם אכן זהו חושך כפול ומכופל, אעפ"כ יש בכחו של יהודי ע"י פעולה אחת להביא את הגאולה!

וכפי שכתוב בתקוני זהר¹⁸ שאם צדיק אחד (ועאכו"כ שני צדיקים) מתנהג כדבעי הוא מביא את הגאולה, וכפסק הרמב"ם¹⁹ ש"צריך כל אדם שיראה עצמו כו' כאילו חציו זכאי וחציו חייב כו' עשה מצוה אחת הרי הכריע את עצמו ואת כל העולם כולו לכף זכות וגרם לו ולהם תשועה והצלה".

זאת-אומרת: אפילו אם נאמר שחציו עולם חייב ח"ו – אשר באמת זהו חשבון של שקר, כיון ש"ועמך כולם צדיקים" – פוסק הרמב"ם שע"י מצוה אחת, פעולה אחת, דיבור אחד או מחשבה אחת, יכולים להכריע את כל העולם כולו לכף זכות ולהביא תשועה והצלה!

ועאכו"כ כשהמציאות אינה כך, אלא רוב העולם הוא זכאי – הרי ודאי שע"י פעולה אחת יכולים להכריע את כל העולם כולו לכף זכות ולהביא תשועה והצלה!

ועד שע"י אותה פעולה אחת אפשר להביא את התשועה והצלה האמיתיים – הגאולה האמיתית והשלימה, שאזי יהי' "ואשא אתכם על כנפי נשרים"²⁰, בדוגמת מה שהי' ביציאת מצרים שמרעמסס לסוכות "ק"כ מיל היו, ובאו שם לפי שעה שנאמר ואשא אתכם על כנפי נשרים"²¹ – כך גם יהי' בגאולה העתידה "וארו עם ענני שמיא"²², ברגע אחד ללא שום

(14) פרשתנו ב, כג.

(15) שם, כה.

(16) פרש"י בא י, כב.

(17) ישעי' ס, כא.

(18) הובא במאמר אדה"ז ד"ה איתא בתיקונים – בונה

ירושלים ספ"ד. מאמרי אדה"ז הקצרים ע' תג. וראה זהר

חדש ס"פ נח (כג, ד).

(19) הל' תשובה פ"ג ה"ד.

(20) יתרו יט, ד.

(21) פרש"י עה"פ בא יב, לו. ועד"ז בפרש"י יתרו שם.

(22) דניאל ז, יג. סנהדרין צח, א.

מדידות והגבלות.

ובמכל-שכן וקל-וחומר מציאת מצרים: במצרים היתה העבודה "בחומר ובלבנים גו" בגשמיות כפשוטו, וכשמדברים על גשמיות הרי זה במדידה והגבלה, אשר קודם עושים דבר אחד ואח"כ עושים דבר שני ואי אפשר לעשות שני דברים בבת אחת, קודם מניחים לבינה אחת ואח"כ מניחים לבינה שני' וכו';

משא"כ כאשר העבודה היא ברוחניות (כפי שהיא בגלות זו) "בחומר דא קל וחומר, בלבנים דא ליבון הלכתא כו" – אזי ברוחניות אין שום מדידות והגבלות, ולכן יכול להיות "וארו עם ענני שמיא".

(תרגום חפשי משיחת ש"פ שמות ה'תשמ"ג - בלתי מוגה)

בפרט כששומעים מנשיא דורנו...

גם אחרי קושי ואריכות הגלות האחרון במשך יותר מאלף ותשע מאות שנה (שלא בערך לגלות מצרים במשך מאתיים ועשר שנה) – מציאותם של "בני ישראל" היא בעצם **למעלה מגלות**, וכל רגע נוסף שנמצאים בגלות ה"ז באופן ד"הבאים מצרימה", "כאילו אותו יום נכנסו למצרים", ועומדים הם בתוקף האמונה והבטחון שתיכף ומיד יקיים הקב"ה הבטחתו "פקד פקדתי אתכם" בגאולה האמיתית והשלימה, ובפרט כששומעים ממשה רבינו שבדורנו¹, "כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, שכבר סיימו כל עניני העבודה ועומדים מוכנים לקבלת פני משיח צדקנו (כנ"ל ס"ב)², ועאכו"כ לאחרי שישנה גם השלימות דארבעים שנה, "נתן ה' לכם לב לדעת ועינים לראות ואזנים לשמוע"³, ועומדים בשנת הנ"א (ה'תשנ"א), ר"ת (הי' תהא שנת) נפלאות אראנו⁴.

ולכן, יש לעודד ולחזק את רוחם של בני ע"י ההכרזה שהקב"ה אומר בכל יום באופן חדש ממש "פקד פקדתי אתכם", ומשיח צדקנו "עומד אחר כתלנו"⁵, ו"הנה זה בא"⁶, ויש להתכונן לקבל את פניו ע"י ההוספה בקיום התומ"צ, **כפס"ד הרמב"ם**⁷ (בעל יום ההילולא דכ"ף טבת, מוצש"ק⁸) שע"י "מצוה אחת הכריע את עצמו ואת כל העולם כולו לכף זכות, וגרם לו ולהם תשועה והצלה".

(משיחת ש"פ שמות, י"ט טבת ה'תשנ"א - מוגה)

(1) ראה ב"ר פנ"ו, ז: "אין דור שאין בו כמשה".
 וראה זח"ג רעג, א. תקו"ז תס"ט (קיב, רע"א. קיד, וע"א). תניא פמ"ד. שם אגה"ק ביאור לסי' ז"ך בסופו.
 (2) סה"ש תנש"א ח"א ע' 240.
 (3) תבוא כט, ג.
 (4) להעיר מהרמז בפרשת השבוע (ד, יג): "שלח נא ביד תשלח" (גואלם לעתיד - פרש"י) - "נא" ר"ת "נפלאות אראנו".
 (5) שה"ש ב, ט.
 (6) שם ח. וראה שהש"ר עה"פ (פ"ב, ח (ב)).
 (7) הל' תשובה פ"ג ה"ד.
 (8) ראה לעיל הערה 27 [סה"ש תנש"א ח"א ע' 242].

איך מצילים את הילדים ומביאים הגאולה

כשם שגלות מצרים היא שורש כל הגלויות, ולפיכך קיימות גם עתה הגזירות שהיו אז, כאומר – כן גם נאמר¹ ביחס לגאולה: "כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות", הגאולה העתידה תהיה דומה לגאולת מצרים. ופירוש הדבר שגם ההכנות והדברים המביאים גאולה זו צריכים להיות דומים לדברים שהביאו את גאולת מצרים.

לגבי גאולת מצרים נאמר²: "בשכר נשים צדקניות שהיו באותו הדור נגאלו אבותינו ממצרים". מה עשו אותן נשים צדקניות? – הקימו דור של יהודים. כשיצאה גזירתו של פרעה טענו הנ³ שאין להתחשב בגזירות פרעה של "כל הבן הילוד – היאורה תשליכוהו", ומאחר שהקב"ה ציוה יש לעשות את אשר ציוה, מבלי לערוך חישובים על תכלית הדבר, ובשכר נשים צדקניות אלו נגאלו אבותינו ממצרים.

אף עתה כן: בכל מדינה ומדינה, ובמיוחד באמריקה, אין לתת משקל רב לשאון השורר במדינה ולעשות חישובי תכלית וכו'. יש לחנך את הילדים כפי אשר ציוה הקב"ה והוא ידאג לילדים וגם להורים.

דוקא ע"י אי התחשבות בגזירת פרעה מצילים את הילדים ומביאים גם את הגאולה הכללית לכל עם ישראל, ע"י משיח צדקנו, בקרוב ממש.

(לקו"ש ח"א ע' 112, תרגום חפשי)

(3) שם יב, א.

(1) מיכה ז, טו.

(2) סוטה יא, ב.

מדור ה"דבר מלכות" מוקדש

לזכות הרה"ת אורי אהרן יואל בן מינדל

ווג' בת"ה רות בת שרה שיחיו וילדיהם: שטערנא שרה ושמואל שיחיו

ולזכות דוד יעקב בן מינדל שי, מיכאל נחמיה בן חוה אסתר ווג' רחל יפה בת מינדל שיחיו

וילדיהם: עדן שרה ושהם מרדכי שיחיו ולזכות שושנה חסיה בת מינדל שתחי

ולזכות האשה רייזל פרומה בת חי רחל שתחי

ולזכות הרה"ת יוסף יצחק בן רייזל פרומה שי ולזכות חי רחל בת שפרנצא שתחי

ולזכות צבי בן חי רחל שי